

Ա.

Գովասանութիւն շնորհակալութեան, սախ վարժապետի,
ի նոյնոյ վարժապետ փաղեբայե Հնծայոյ շնորհակալութեան:

Իբրու փաղեբայս հընծացի.
յորժամ սակաւ գերգս գրեցի,
լեռնահանգոյն 'զմեղս յիշեցի,
խորոց սրբաէ՛ հառաչեցի:

Յորժամ ուսայ բզքերականս.
կրեաց 'յանձն իմ՝ յոյժ աշխատանս.
յարմարեցի դուզնաքեայ բանս.
վարժապետիս ժըտելով զկեանս:

Յոր եւ նա՛ է հըմուտ արի:
տեառն շնորհիւ յար գարդարի.
ծանօթ արար զիս հանձարի,
տեառնէ առցէ զպարգեւըս բարի:

Յոյժ հըմուտ գոլն այս արհեստիս,
ծրարեալ ունէր բազում բարիս.
ընձեռելով մեղաստի՛րիս.
հազիւ կրթեաց խակութեան տիս:

Այնքան ունէր փոյթ եւ բզջան,
ի դաս ասելն ինձ անխափան.
որ եւ յանձն իմ է պարտական,
ծառայել նմա՛ միշտ յաւիտեան:

Վարժապետն իմ հեղահոգի,
հարկ եդ վերայ եւ ես գրեցի,
գուք ասացէք սրտով ի լի.
նորա՛ եւ ինձ Տէրն ողորմի:

(Մտգրն. Մխիթ. Վիեննա, Թ. 156, Թ. 7.
41բ—42ա:)